

ЄВРОПЕЙСЬКА КОНВЕНЦІЯ
ПРО АКАДЕМІЧНЕ ВИЗНАННЯ
УНІВЕРСИТЕТСЬКИХ КВАЛІФІКАЦІЙ *

Париж, 14 грудня 1959 року

European Treaty Series/32

* Неофіційний переклад з англійської мови Є.М.Вишневого

Уряди, які підписали цю Конвенцію, будучи членами Ради Європи,

зважаючи на Європейську культурну конвенцію, підписану у Парижі 19 грудня 1954 року,

зважаючи на Європейську конвенцію про еквівалентність дипломів, які надають допуск до університетів, підписану у Парижі 11 грудня 1953 року,

зважаючи на Європейську конвенцію про еквівалентність періодів навчання в університетах, підписану в Парижі 15 грудня 1956 року,

вважаючи доцільним доповнити ці конвенції, передбачивши академічне визнання університетських кваліфікацій, набутих за кордоном,

погодилися про таке:

Стаття 1

Для цілей цієї Конвенції:

- a) термін "університети" означає:
 - i) університети, та
 - ii) заклади, що вважаються Договірною Стороною, на території якої вони розташовані, закладами університетського рівня, які мають право присуджувати кваліфікації університетського рівня;

- b) термін "університетська кваліфікація" означає будь-яке звання, будь-який диплом або будь-яке свідоцтво, що присуджені університетом, розташованим на території Договірної Сторони, та що підтверджують завершення певного періоду навчання в університеті;

- с) звання, дипломи та свідоцтва, присуджені за результатами проміжного іспиту, не вважаються університетськими кваліфікаціями за змістом підпункту b цієї статті.

Стаття 2

1. Для цілей цієї Конвенції Договірні Сторони розподіляються на категорії залежно від того, який орган на їхній території має повноваження розглядати питання, що стосуються еквівалентності університетських кваліфікацій:

- а) держава,
- б) університет,
- с) держава чи університет у відповідних випадках.

2. Кожна Договірна Сторона упродовж одного року від дати набрання цією Конвенцією чинності стосовно неї інформує Генерального секретаря Ради Європи про те, який орган на її території має повноваження розглядати питання, що стосуються еквівалентності університетських кваліфікацій.

Стаття 3

1. Договірні Сторони, які відносяться до категорії a пункту 1 статі 2 цієї Конвенції, надають академічне визнання університетським кваліфікаціям, присудженим університетом, розташованим на території іншої Договірної Сторони.

2. Таке академічне визнання іноземної університетської кваліфікації надає її власнику право:

- а) продовжувати навчання в університеті та скласти академічні іспити після завершення такого навчання з метою отримання допуску до набуття наступного звання, включаючи звання доктора наук, на таких самих умовах, які застосовуються до громадян Договірної Сторони, якщо допуск до такого навчання та таких іспитів залежить від володіння аналогічною національною університетською кваліфікацією;

- b) використовувати академічне звання, присуджене іноземним університетом, із зазначенням його походження.

Стаття 4

Стосовно підpunkту 2а статті 3 цієї Конвенції кожна Договірна Сторона може:

- a) у випадках, коли іспити, які складаються з метою набуття іноземної університетської кваліфікації, не включають деяких дисциплін, які є обов'язковими для набуття аналогічної національної кваліфікації, не визнавати кваліфікацію до складання додаткового іспиту з відповідних дисциплін;
- b) вимагати від власників іноземної університетської кваліфікації складання тесту з її офіційної мови чи однієї з її офіційних мов, якщо вони навчалися іншою мовою.

Стаття 5

Договірні Сторони, які відносяться до категорії b пункту 1 статті 2 цієї Конвенції, надсилають текст Конвенції органам, які мають повноваження на їхній території розглядати питання, що стосуються еквівалентності університетських кваліфікацій, та заохочують їх до позитивного розгляду і застосування принципів, визначених у статтях 3 та 4 Конвенції.

Стаття 6

Договірні Сторони, які відносяться до категорії c пункту 1 статті 2 цієї Конвенції, застосовують положення статей 3 і 4 Конвенції, якщо органом, який має повноваження розглядати питання, що стосуються еквівалентності університетських кваліфікацій, є держава, та застосовують положення статті 5 Конвенції, якщо держава не є органом, який має повноваження в цих питаннях.

Стаття 7

Генеральний секретар Ради Європи може час від часу звертатися до Договірних Сторін із проханням надати у письмовій формі інформацію про заходи, яких було вжито з метою виконання положень цієї Конвенції, та рішення, яких було ухвалено для цього.

Стаття 8

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє іншим Договірним Сторонам інформацію, отриману від кожної з них відповідно до статей 2 і 7 цієї Конвенції, та інформує Комітет міністрів про стан виконання цієї Конвенції.

Стаття 9

Ніщо у цій Конвенції не вважається як таке, що:

- a) зачіпає будь-які більш сприятливі положення, що стосуються визнання іноземних університетських кваліфікацій та що містяться у будь-якому існуючому договорі, учасником якого може бути Договірна Сторона, чи робить менш доцільним укладення будь-якого нового такого договору будь-якою з Договірних Сторін; або
- b) зашкоджує обов'язку будь-якої особи дотримуватися законів і правил, що є чинними на території будь-якої Договірної Сторони стосовно в'їзду, перебування та виїзду іноземців.

Стаття 10

1. Цю Конвенцію відкрито для підписання державами-членами Ради Європи. Вона підлягає ратифікації. Ратифікаційні грамоти здаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Конвенція набирає чинності через один місяць від дати здачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти.

3. Стосовно будь-якої держави, яка підписала Конвенцію і яка ратифікуватиме її після набрання нею чинності, Конвенція набирає чинності через один місяць від дати здачі на зберігання її ратифікаційної грамоти.

4. Після набрання цією Конвенцією чинності Комітет міністрів може запропонувати приєднатися до цієї Конвенції будь-якій державі, що не є членом Ради. Будь-яка держава, що отримала таку пропозицію, може приєднатися до Конвенції шляхом здачі на зберігання свого документа про приєднання Генеральному секретарю Ради. Стосовно будь-якої держави, що приєдналася до Конвенції, ця Конвенція набирає чинності через один місяць від дати здачі на зберігання її документа про приєднання.

5. Генеральний секретар Ради Європи повідомляє всіх членів Ради та будь-яку державу, що приєдналася до Конвенції, про здачу на зберігання всіх ратифікаційних грамот і документів про приєднання.

Стаття 11

Будь-яка Договірна Сторона під час здачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти чи свого документа про приєднання або у будь-який інший час після цього може заявити у повідомленні на ім'я Генерального секретаря Ради Європи про те, що ця Конвенція застосовується до деяких або всіх із територій, за міжнародні відносини яких вона несе відповідальність.

Стаття 12

1. Через п'ять років від дати набрання цією Конвенцією чинності будь-яка Договірна Сторона у будь-який час може денонсувати Конвенцію шляхом подання відповідного повідомлення на ім'я Генерального секретаря Ради Європи, який інформує про це інші Договірні Сторони.

2. Така денонсація набирає чинності стосовно відповідної Договірної Сторони через шість місяців від дати, на яку Генеральний секретар Ради Європи отримав повідомлення про денонсацію.

На посвідчення чого нижчепідписані належним чином на те уповноважені своїми відповідними урядами представники підписали цю Конвенцію.

Вчинено у Парижі чотирнадцятого дня грудня місяця 1959 року англійською та французькою мовами, причому обидва тексти є однаково автентичними, в одному примірнику, який зберігатиметься в архіві Ради Європи. Генеральний секретар надсилає засвідчені копії цієї Конвенції кожному уряду, що її підписав і приєднався до неї.